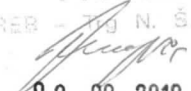

U Zagrebu, 2. kolovoza 2018.

02-08-2018

19959/18

**MINISTARSTVO VANJSKIH I
EUROPSKIH POSLOVA
gđa Marija Pejčinović Burić, ministrica**

Na znanje:

**gđa Kolinda Grabar-Kitarović, predsjednica RH
g. Andrej Plenković, predsjednik Vlade RH
g. Gordan Jandroković, predsjednik Hrvatskog sabora**

Poštovana gospođo Pejčinović Burić,

kao jedan od onih koji su duži niz godina zlostavljani na radu u službi vanjskih poslova, slobodan sam, kako u vlastito ime tako i u ime svih ostalih kolegica i kolega koji su u proteklom vremenu trpjeli zlostavljanja Nj. E. Tomislava Vidoševića, javno zamoliti Vas da imenovanog ne predložite za novi (treći u nizu!) mandat u svojstvu hrvatskog veleposlanika (u Republici Poljskoj?), budući da bi se na taj način u hrvatskoj javnosti mogao steći dojam da i Vi osobno promičete i štitite kako zlostavljanje na poslu tako i obiteljsko nasilje.

Naime, držim da upravo Vi, kao osoba koja se zdušno zalagala za ratifikaciju Istambulske konvencije (kao jednog od mehanizama koji prema riječima predsjednika Vlade Andreja Plenkovića „*po prvi put nudi na međunarodnoj razini zaštitu žena i strogi progon počinitelja*“ i „*ojačava domaće mehanizme zakona*“), te kao osoba koja je (nažalost) i na vlastitoj koži osjetila što je to nasilje nad ženom te što je zlostavljanje u muško-ženskim relacijama (<https://www.jutarnji.hr/>, 13.09.2007.), imate moralno pravo, i zadaću, reći otvoreno i nedvojbeno „NE“ svim nasilnicima i zlostavljačima u hrvatskoj službi vanjskih poslova.

Isto tako, držim kako izreći otvoreno „NE“ zlostavljaču predstavlja i Vašu dužnost. Jer, obiteljsko nasilje koje je dovelo do rastave braka (u listopadu 2015. godine) događalo se i tijekom posljednjeg veleposlaničkog mandata u Ukrajini, gdje je Vidošević ne jednom gušio suprugu i udarao njenom glavom o zid u službenoj rezidenciji Republike Hrvatske u Kijevu. Također, prema riječima same žrtve, nasilnik je u rezidenciji zlostavljao i vlastitu djecu, na ime kojih je iz Državnog proračuna u posljednjih 12 godina protuzakonito izvukao gotovo 500.000,00 USD nepovratne „humanitarne pomoći“ za školarine u inozemstvu. Istodobno, i Vama osobno je dobro poznato da bivšoj supruzi do dana današnjeg nisu vraćene njezine osobne

stvari koje je nasilnik zadržao u službenoj rezidenciji te u svezi s čime se vodi i sudski spor, a isto tako dobro Vam je poznato i da Ministarstvo još uvijek nije odgovorilo na odštetni zahtjev žrtve „nesretnog slučaja“ u Kijevu, kada se, kako je to službeno konstatirao i glavni inspektor službe Damir Božić (KLASA: OGR-041-01/14-01/2, URBROJ: 521-IS-01-14-1, od 18. lipnja 2014.), dogodila **„po život opasna ozljeda jednog od članova obitelji veleposlanika [Vidoševića] prilikom tuširanja“**.

A kada već govorimo i o sudskim postupcima koje je protiv nasilnika pred hrvatskim pravosuđem pokrenula žrtva obiteljskog nasilja u rezidenciji hrvatskog veleposlanika u Ukrajini, vrijedi podsjetiti da nasilnik izbjegava odazvati se sudskim pozivima te da tako nedvojbeno ne priznaje niti Ustavom zajamčeni pravni poredak države koju u svojstvu veleposlanika osobno predstavlja u inozemstvu! I to s argumentacijom kako se na njega „zbog boravka u inozemstvu ne odnose hrvatski propisi“, usprkos činjenici da boravi na formalno suverenom hrvatskom teritoriju, u zgradi na kojoj se vije hrvatski barjak (sukladno članku 20. te članku 22. i članku 30. Bečke konvencije o diplomatskim odnosima).

Kao da se riječi predsjednice Republike Hrvatske – **„Hrvatskoj je potrebna kultura javnog dijaloga, promocija kulture ophođenja i uvažavanja, a borba protiv nasilja svake vrste, posebno prema djeci i ženama je od nacionalnog značaja“** – u Ministarstvu doista doživljavaju tek kao puka isprazna fraza, i to usprkos činjenici da će upravo ona, na inicijalno Vaš prijedlog (sukladno članku 17. Zakona o vanjskim poslovima), u konačnici morati potpisati imenovanje obiteljskog nasilnika na novu veleposlaničku dužnost! Kao da nasilje i zlostavljanje u obitelji nije kazneno djelo (propisano u članku 179.a Kaznenog zakona), kao da zlostavljanje na radu nije kazneno djelo (propisano u članku 133. Kaznenog zakona), te kao i da se obveza prijavljivanja kaznenog djela (propisana u članku 204. Zakona o kaznenom postupku) ne odnosi i na dužnosnike Ministarstva, čak niti kada je u pitanju moralna sastavnica borbe protiv svih vrsta nasilja u društvu. A samim time proizlazi i da Ministarstvo, na neki način, negira i odredbu članka 14. Ustava Republike Hrvatske, kojom se jamči da su **„svi pred zakonom jednaki“**, te da se u tom smislu istodobno negira i opredjeljenje Vlade Republike Hrvatske koje je javno obznanio njezin predsjednik – **„da će pravna država, u smislu uređenja državne vlasti temeljem načela non sub homine sed sub lege, biti temeljni princip djelovanja Vlade“**.

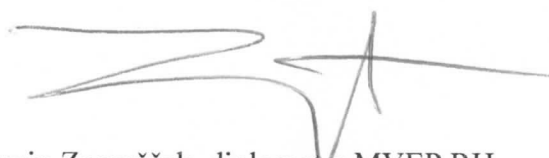
Također, u kontekstu ovog mogućeg trećeg uzastopnog veleposlaničkog imenovanja, nakon gotovo 13 godina neprekidno privedenih u inozemstvu, slobodan sam ukazati i na činjenicu da Ministarstvo time potkopava i vjerodostojnost osobe koja ta imenovanja u konačnici i potpisuje – **„Predsjednica Republike zalaže se pri tome za postavljanje jasnih načela“** uključivo i **„ograničavanje broja mandata u slijedu na najviše dva mandata (8-9 godina) budući da duže izbjivanje iz Republike Hrvatske dovodi u pitanje sposobnost istinskog predstavljanja vlastite države“** (<https://narod.hr>, 2. ožujka 2018.).

I, na kraju, vezano uz izgledno treće uzastopno imenovanje obiteljskog nasilnika na dužnost hrvatskog veleposlanika, motreći na dimenziju posvemašnjih „zaobilaženja zakona“ ovdje vrijedi

Podsjetiti da Ministarstvo unutarnjih poslova navodi kako se „u najširem smislu, korupcijom smatra svaki oblik zlouporabe ovlasti radi osobne ili skupne koristi, bilo da se radi o javnom ili privatnom sektoru“, da Ministarstvo pravosuđa navodi kako „sprječavanje korupcije na svim razinama predstavlja ključ uspješne antikorupcijske politike, ali i obvezu Republike Hrvatske koja proizlazi iz Konvencije Ujedinjenih naroda protiv korupcije te relevantnih dokumenata Vijeća Europe i Europske unije“ te da Sigurnosno obavještajna agencija tvrdi kako je „korupcija i dalje izražen društveni problem koji dugoročno nagriza temelje hrvatske države“ (<https://www.soa.hr/UserFiles/File/pdf/Javno-izvjesce-2016.pdf>). A u navedenom kontekstu vrijedi motriti i na Vaše opredjeljenje da prioritetne teme za vrijeme hrvatskog predsjedanja Vijećem Europe budu upravo „borba protiv korupcije“ i „učinkovita zaštita ranjivih skupina“ (<http://www.mvep.hr>, 17. travnja 2018.), kao i na činjenicu da je u službenom dokumentu Ministarstva unutarnjih poslova, Policijske uprave zagrebačke (Broj: 511-19-11/1-4804/14, od 17. rujna 2015. godine) doslovno zapisano slijedeće: „S obzirom da Tomislav Vidošević obnaša dužnost veleposlanika Republike Hrvatske u Ukrajini, nije postojala mogućnost obavljanja obavijesnog razgovora s imenovanim, u kojem bi se isti mogao očitovati na navode iznesene u podnesku naziva *Prijava prijetnji od strane Tomislava Vidoševića i Vesne Cvjetković, uključivo i prijetnju smrću od strane S.T.*“.

Stoga, a s obzirom na sve navedeno, ipak vjerujem da ćete, i kao potpredsjednica Vlade Republike Hrvatske, i kao ministrica vanjskih i europskih poslova, i kao žena s iskrenim suosjećanjima za žrtve obiteljskog nasija, u konkretnom slučaju postupiti i zakonito i moralno vjerodostojno.

S poštovanjem,

Davorin Zagorščak, diplomat u MVEP RH

„Svatko ima pravo slati predstavke i pritužbe, davati prijedloge državnim i drugim javnim tijelima i dobiti na njih odgovor.“ (članak 46. Ustava Republike Hrvatske)

„Državni službenik ima pravo davati prijedloge u vezi s ostvarivanjem prava iz državne službe, uputiti predstavku i pritužbu te dobiti na njih odgovor.“ (članak 14. Zakona o državnim službenicima)

„Državnom službeniku koji zbog opravdane sumnje na korupciju podnese prijavu o toj sumnji odgovornim osobama ili nadležnim državnim tijelima jamči se zaštita od uskraćivanja ili ograničavanja prava utvrđenih ovom Zakonom te zaštita od bilo kojeg oblika zlostavljanja“ (članak 14. Zakona o državnim službenicima)

„Na podnesene prigovore i pritužbe, čelnik tijela državne uprave dužan je građanima i pravnim osobama dati odgovor u roku od 30 dana od dana podnošenja prigovora odnosno pritužbe.“ (članak 84. stavak 4. Zakona o sustavu državne uprave)